

MY ZA KRIZI PLATIT NEMÍNÍME

www.priamaakcia.sk

Nejdůležitější téma roku: globální finanční krize a její důsledky. Politici a ekonomové mají jasno: během krize se jednoduše musíme připravit na propouštění. Bude se méně nakupovat, méně vyrábět a my budeme ve výrobním procesu najednou nadbyteční. Když budeme mít štěstí, bude nám hrozit pouze pokles reálných mezd, který se, jak jinak, zdůvodní krizí. Netřeba být géniem, abychom pochopili, že **následky krize ponese hlavně my, obyčejní lidé**, protože máme nejmenší možnosti, jak se chránit.

V Česku se nic vážného neděje, tvrdí

Krize se nás prý moc nedotkne. Česká ekonomika je prý poměrně zdravá. Pokud je ale hromadné propouštění v automobilovém (Škoda), textilním (Nová Mosilana, Hybler Textil, Slezan), strojírenském (Bosch Diesel) nebo sklářském průmyslu atd. jen začátkem projevů krize (podle průzkumů propouštění plánuje každá pátá firma v Česku), co nás vlastně čeká za několik měsíců... A jak se na to připravíme?

Jak dále, kapitalismus?

Krize jsou přirozenou součástí kapitalismu. A rozhodně je nezpůsobují spekulanti, jak se říká. Vlády se s nimi pravidelně moří každých pár let už od 70. let minulého století. Ropné šoky, krize v 80. letech, investiční bubliny... Vždy se nějak tento systém podařilo zachránit. Stejně tomu je i teď. **Jak dát vzniklý chaos co nejrychleji do pořádku a zároveň vytvořit nová pravidla globálního kapitalismu?** Na to existují schůzky politických a ekonomických špiček. Jednou z takových schůzek byl i tzv. Washingtonský summit, který se konal 15. listopadu 2008. Další mají následovat.

A jak dále my?

Neoliberální ekonomové a politici se u nás scházejí a rozebírají krizi z hlediska trhu a státu. Lidé u moci organizují schůzky, na nichž řeší záchranu systému, který jim produkuje zisky (a moc). Co děláme my, pracující, kterých se tyto rozhodnutí přímo dotknou? I přesto, že mnoho z nás v soukromí brblá, nikdo z nás nic podobného nezorganizoval. Co však nebylo, může být. Musíme však o sobě vědět.

MY ZA KRIZI PLATIT NEMÍNÍME

www.priamaakcia.sk

Nejdůležitější téma roku: globální finanční krize a její důsledky. Politici a ekonomové mají jasno: během krize se jednoduše musíme připravit na propouštění. Bude se méně nakupovat, méně vyrábět a my budeme ve výrobním procesu najednou nadbyteční. Když budeme mít štěstí, bude nám hrozit pouze pokles reálných mezd, který se, jak jinak, zdůvodní krizí. Netřeba být géniem, abychom pochopili, že **následky krize ponese hlavně my, obyčejní lidé**, protože máme nejmenší možnosti, jak se chránit.

V Česku se nic vážného neděje, tvrdí

Krize se nás prý moc nedotkne. Česká ekonomika je prý poměrně zdravá. Pokud je ale hromadné propouštění v automobilovém (Škoda), textilním (Nová Mosilana, Hybler Textil, Slezan), strojírenském (Bosch Diesel) nebo sklářském průmyslu atd. jen začátkem projevů krize (podle průzkumů propouštění plánuje každá pátá firma v Česku), co nás vlastně čeká za několik měsíců... A jak se na to připravíme?

Jak dále, kapitalismus?

Krize jsou přirozenou součástí kapitalismu. A rozhodně je nezpůsobují spekulanti, jak se říká. Vlády se s nimi pravidelně moří každých pár let už od 70. let minulého století. Ropné šoky, krize v 80. letech, investiční bubliny... Vždy se nějak tento systém podařilo zachránit. Stejně tomu je i teď. **Jak dát vzniklý chaos co nejrychleji do pořádku a zároveň vytvořit nová pravidla globálního kapitalismu?** Na to existují schůzky politických a ekonomických špiček. Jednou z takových schůzek byl i tzv. Washingtonský summit, který se konal 15. listopadu 2008. Další mají následovat.

A jak dále my?

Neoliberální ekonomové a politici se u nás scházejí a rozebírají krizi z hlediska trhu a státu. Lidé u moci organizují schůzky, na nichž řeší záchranu systému, který jim produkuje zisky (a moc). Co děláme my, pracující, kterých se tyto rozhodnutí přímo dotknou? I přesto, že mnoho z nás v soukromí brblá, nikdo z nás nic podobného nezorganizoval. Co však nebylo, může být. Musíme však o sobě vědět.

Důvod, proč by jsme mezi sebou měli vytvářet kontakty, setkávat se a dělit o zkušenosti v současné situaci, se nijak neliší od důvodů politiků, ekonomů a byznysmanů. Oni vědí, že je nutné vyjasnit si, co se má dít a jak mají reagovat. Uvědomují si své zájmy a potřebu je prosazovat. Jsou to však jejich zájmy, ne naše. I těm zarytějším zastáncům trhu mezi námi to dobře ilustruje každé propouštění, ať už kvůli krizi nebo ne. Pracující obvykle chtějí práci, mzdy a jistoty. Zaměstnavatelé zase nadále dosahovat zisku. **Neexistuje zde žádný společný zájem.** Zaměstnavatel se prostřednictvím zaměstnavatelských organizací a federací může dovolávat ochrany u politiků. My máme odbory. Ty, které nedávno řekly, že v kolektivním vyjednávání sníží své požadavky. Jak se nás zastanou? Odpověď není těžké uhadnout. Pamatujeme si, jak se za nás postavili v 90. letech, kdy politici a podnikatelé restrukuralizovali ekonomiku. To, co tehdy brzdilo akce, které si přáli mnozí zaměstnanci a řadoví členové odborů, nebyla neschopnost konat, ale politika a ideologie odborových svazů. A teď znovu slyšíme, že jsou ochotné upouštět od požadavků a podělit se o břemeno krize.

Myslíme si, že namísto spoléhání se na zástupce a „odborníky“, by jsme měli rozvíjet vzájemnou pomoc. Začneme vytvořením **sítě kontaktů**, která by mohla vést k:

- **výměně informací o projevech krize v našem okolí**
- **výměně zkušeností z případných sporů na pracovištích a jinde**
- **budoucím setkáním, diskusím a konkrétním solidárním akcím**

Je to samozřejmě jen jedna z možností. Důležité však je, abychom se začali spoléhat sami na sebe.

Starejme se o sebe, ještě se budeme potřebovat

Nám nikdo neslibil záruky v této krizi a ručení úspor na účtech je v první řadě snahou včas zabránit panice. Nikdo nám nedá štedré odstupné, když přijdeme o práci. **Dostaneme jen to, co si vybojujeme.** Naproti tomu, banky a podnikatele se pokouší zachránit stát.

Někteří z nás budou hledat jakous-takous pomoc u odborů, jiní se spolehnou na řešení politiků, další jednoduše stráví to, co přijde, a řeknou si, že se s tím i tak nedá nic dělat. A někteří se rozhodnou řešit problémy (nejen) na pracovišti společně se svými kolegy a kolegyněmi.

Politici, šéfové a bankéři se starají o to své. A to by jsme měli dělat i my. Bez ohledu na to, jak a zda vůbec se jim podaří zachránit jejich systém, problémy nezmizí. Vždy budou vyvolávat nespokojenost a snahu řešit je našimi vlastními silami. Proto o sobě musíme vědět, mít mezi sebou kontakt a pomáhat si. Doufáme, že se k tomu stane krize podnětem. **Nikdo za nás narůstající problémy nevyřeší podle našich zájmů a představ. Jen my sami.**

Tento leták připravila **Priama akcia** – sdružení lidí, kteří nechtějí být ticho před mocí politiků a zaměstnavatelů. Její webová stránka informuje o konfliktech pracujících a jejich řešeních, stávkách, solidaritě apod. Více se začíná věnovat i krizi, jejím důsledkům na Slovensku a v Česku (i příčinám) a vytváření kontaktů mezi pracujícími. Priama akcia je slovenskou sekcí **Mezinárodní asociace pracujících (MAP)**, konfederace, která sdružuje členskou základnou řízené odborové svazy a iniciativy ze 16-ti zemí.

Důvod, proč by jsme mezi sebou měli vytvářet kontakty, setkávat se a dělit o zkušenosti v současné situaci, se nijak neliší od důvodů politiků, ekonomů a byznysmanů. Oni vědí, že je nutné vyjasnit si, co se má dít a jak mají reagovat. Uvědomují si své zájmy a potřebu je prosazovat. Jsou to však jejich zájmy, ne naše. I těm zarytějším zastáncům trhu mezi námi to dobře ilustruje každé propouštění, ať už kvůli krizi nebo ne. Pracující obvykle chtějí práci, mzdy a jistoty. Zaměstnavatelé zase nadále dosahovat zisku. **Neexistuje zde žádný společný zájem.** Zaměstnavatel se prostřednictvím zaměstnavatelských organizací a federací může dovolávat ochrany u politiků. My máme odbory. Ty, které nedávno řekly, že v kolektivním vyjednávání sníží své požadavky. Jak se nás zastanou? Odpověď není těžké uhadnout. Pamatujeme si, jak se za nás postavili v 90. letech, kdy politici a podnikatelé restrukuralizovali ekonomiku. To, co tehdy brzdilo akce, které si přáli mnozí zaměstnanci a řadoví členové odborů, nebyla neschopnost konat, ale politika a ideologie odborových svazů. A teď znovu slyšíme, že jsou ochotné upouštět od požadavků a podělit se o břemeno krize.

Myslíme si, že namísto spoléhání se na zástupce a „odborníky“, by jsme měli rozvíjet vzájemnou pomoc. Začneme vytvořením **sítě kontaktů**, která by mohla vést k:

- **výměně informací o projevech krize v našem okolí**
- **výměně zkušeností z případných sporů na pracovištích a jinde**
- **budoucím setkáním, diskusím a konkrétním solidárním akcím**

Je to samozřejmě jen jedna z možností. Důležité však je, abychom se začali spoléhat sami na sebe.

Starejme se o sebe, ještě se budeme potřebovat

Nám nikdo neslibil záruky v této krizi a ručení úspor na účtech je v první řadě snahou včas zabránit panice. Nikdo nám nedá štedré odstupné, když přijdeme o práci. **Dostaneme jen to, co si vybojujeme.** Naproti tomu, banky a podnikatele se pokouší zachránit stát.

Někteří z nás budou hledat jakous-takous pomoc u odborů, jiní se spolehnou na řešení politiků, další jednoduše stráví to, co přijde, a řeknou si, že se s tím i tak nedá nic dělat. A někteří se rozhodnou řešit problémy (nejen) na pracovišti společně se svými kolegy a kolegyněmi.

Politici, šéfové a bankéři se starají o to své. A to by jsme měli dělat i my. Bez ohledu na to, jak a zda vůbec se jim podaří zachránit jejich systém, problémy nezmizí. Vždy budou vyvolávat nespokojenost a snahu řešit je našimi vlastními silami. Proto o sobě musíme vědět, mít mezi sebou kontakt a pomáhat si. Doufáme, že se k tomu stane krize podnětem. **Nikdo za nás narůstající problémy nevyřeší podle našich zájmů a představ. Jen my sami.**

Tento leták připravila **Priama akcia** – sdružení lidí, kteří nechtějí být ticho před mocí politiků a zaměstnavatelů. Její webová stránka informuje o konfliktech pracujících a jejich řešeních, stávkách, solidaritě apod. Více se začíná věnovat i krizi, jejím důsledkům na Slovensku a v Česku (i příčinám) a vytváření kontaktů mezi pracujícími. Priama akcia je slovenskou sekcí **Mezinárodní asociace pracujících (MAP)**, konfederace, která sdružuje členskou základnou řízené odborové svazy a iniciativy ze 16-ti zemí.